

fundet at kunne påvise sådanne fejl og forsømmelser fra Arne Nielsens side, at det kan give anledning til disciplinærfølgning.

### III. Udvalgets indstilling

Et *flertal* (udvalget med undtagelse af fremskridtspartiets medlem af udvalget) udtaler:

Flertallet kan tilslutte sig kommissionsdomstolens vurdering af de undersøgte forhold.

Flertallet har noteret sig de registrerede fejl og forsømmelser, og selv om disse er kritisable, har flertallet ikke fundet anledning til at anfægte kommissionsdomstolens vurdering af et eventuelt retligt ansvar. Flertallet har i den forbindelse bemærket justitsministerens udtalelse i folketinget under forespørgselsdebatten den 22. oktober 1985 (forhandlingerne sp. 858) om, hvornår en ministers ansvar efter ministeransvarlighedsloven indtræder. Flertallet finder det ligesom justitsministeren vigtigt at fastholde, at en ministers ansvar indtræder samtidig med, at ministeren tiltræder sit embede. Man har dog også bemærket, at det er en betingelse for et retligt ansvar, at ministeren har handlet forsætligt eller groft uagtsomt, og at en forudsætning for, at disse subjektive betingelser kan være opfyldt, normalt vil være, at ministeren har haft den fornødne tid til og rimelig mulighed for at få kendskab til et sagsområde. Hvad angår det politiske ansvar, noterer flertallet, at der, uanset hvad der forelå af oplysninger fra ministeriet, herunder fra ministeriets planlægningsafdeling, først blev grebet effektivt ind efter ministerskiftet i oktober 1979.

Flertallet har imidlertid lagt særlig vægt på at undersøge, om de konstaterede mangler har ført til sådanne ændringer i regler og arbejdsgange, at der er sikkerhed for, at gentagelser ikke vil kunne forekomme.

Udvalget har i denne forbindelse fra finansministeren modtaget en redegørelse for, hvilke ændringer der er gennemført af budgetproceduren på baggrund af denne sag.

I redegørelsen, der er optrykt som bilag til denne beretning, er – med henvisning til den del af sagen, der vedrører centralpostbygningens opførelse – omtalt præciseringen i budgetvejledningen af, hvornår væsentlige ændringer i projekter skal forelægges særskilt for finansudvalget. Endvidere er omtalt en

række andre elementer i budget- og bevilningssystemet, der søger at sikre, at finansudvalget får mulighed for at skaffe sig overblik over bevillingslovens indhold. Endelig er omtalt det ved budgetreformen indførte netbudgetteringsprincip samt den pr. 1. januar ikrafttrådte stillingskontrolreform.

Flertallet finder, at der herigennem er skabt sikkerhed mod gentagelser, og betragter med dette sagen som afsluttet.

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlem af udvalget) udtaler:

Beretningen fra kommissionsdomstolen vedrørende Post- og Telegrafvæsenet samt de afsløringer, pressen løbende har bragt, er rystende anskuelesundervisning i, hvorledes det foregår, når ministre ikke magter deres opgaver og folketingets finansudvalg blot er reduceret til en stempelpude, hvor de forskellige aktstykker bliver godkendt uden nærmere undersøgelser.

Lige siden offentligheden, via pressen, fik det første indblik i, hvilken slendrian, penge-spild og ulovligheder der var foregået, har samtlige implicerede partier udelukkende været interesseret i at dække over hinanden.

Fremskridtspartiet har ikke et eneste øjeblik været i tvivl om, at uanset at alle partier erkender og tilslutter sig kommissionsdomstolens beretning om grove uregelmæssigheder – så har hensigten hele tiden været, at sagen blev grundigt og effektivt syltet. Under forespørgselsdebatten den 22. oktober 1985 lød der kraftige protester, da fremskridtspartiets ordfører udtalte, at partierne, lige fra det konservative folkeparti over centrumdemokraterne til venstresocialisterne hang sammen som ærtehaml.

Tiden, der er gået, og folketingsflertallets beslutning om, at denne store skandale blot skal afsluttes med afgivelse af en såkaldt beretning, viser på samme måde som dagpengeskandalen, at fremskridtspartiet har ret i påstanden om, at lovene tolkes på én måde, når det drejer sig om menigmand – medens den tolkes på en helt anden måde, når det f.eks. drejer sig om folketingsmedlemmer og forhenværende ministre.

Afslutningen på postskandalen er en skamplet på dansk nutidshistorie. Kun én person i folketinget fortjener anerkendelse for sin indsats. Det er forhenværende minister Jens Risgaard Knudsen. Han tog sit go-